

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro II. čtvrtletí 1931.

Epištola k Římanům.

Dary třinácté soboty dne 27. června, určeny jsou
pro Indii.

Biblické úkoly. - Pomůcka ke studování Bible. - Vychází čtyřikrát
v roce. - Předplatné Kč 10.- ročně. - Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI.
TISKEM „KRAMERIA“ V BRNĚ.

Izrael odporuje kázání o ospravedlnění skrze víru.

1. Jaké stanovisko zaujímal Pavel k Izraelovi? Řím. 10, 1.
Pozn. 1. *on je miloval se k tomu a smálo se*
2. Jak snažil se omluviti je? V. 2. *že ho milovali*
3. V čem spatřoval jejich nedostatek? V. 3.
4. K čemu byl dán zákon? V. 4. Pozn. 2.
5. Jak se kdysi Mojžiš vyjádřil o spravedlnosti? V. 5. Pozn. 3.
6. Jaké svědectví dal Mojžiš o cestě víry? V. 6. 7. Pozn. 4.
7. Kde musí býti slovo Boží u člověka věřícího? V. 8.
8. Kam vede taková živá víra? V. 9.
9. Jaký úspěch má tato víra srdce? V. 10.
10. Kterým zaslíbením Starého zákona je to dosvědčováno?
V. 11. *že dáte náti a my nebudeme*
11. Kdo bude volati k Bohu o pomoc? V. 14.
12. Čeho je tedy třeba? V. 14., konec. 15. Jaké svědectví dává Bůh všem, kteříž pomáhají? Pozn. 5.
13. Čím jest odůvodňován částečný neúspěch evangelia? V. 16.
14. Čím může býti způsobena živá víra? V. 17.
15. Ukaž, že Bůh kázal pohanům již v starých dobách! V. 18;
Žalm 19, 1—5; Řím. 1, 20. *že do nich a*
16. K jaké otázce citil se Pavel ponuknut? Kdo odpovídal na tuto otázku? Jaká myšlenka je tím naznačena? V. 19.
17. Jak Izaiáš předpovídal zavržení Izraele? V. 20. Pozn. 6.
18. Proč jest nevěra Izraele neomluvitelná? V. 21.

P o z n á m k y.

1. Židé zavrhlí Pána a pronásledovali jeho služebníky. Přece Pavel věděl, že mnozí z nich, ačkoli pronásledovali lid Boží,

upřímně horlili pro Pána a pronásledovali jenom z nevědomosti. Kdyby to byli lépe znali, nebyli by Pána ukřižovali. (Skt. 3, 17; 1. Kor. 2, 8.) Pavel znal dobře svou minulost a proto mohl za ně prositi. Na podkladě této zkušenosti rozuměl svému lidu, ačkoliv při tom vyřkl pravdy, které musily tvrdě zníti sluchu židovskému.

2. »Konec zákona«. To znamená tolik, jako cíl nebo účel. Cíl zákona záleží v tom, aby přestupníci přivedeni byli ke Kristu. Spravedlnost zákona zavírá hříšníka do vězení smrti, odkudž lze uniknouti jenom jedněmi dveřmi: skrze Krista. Zákon nemůže vysvoboditi. Chce-li člověk býti vysvobozen od hříchu a smrti, musí se utéci ke Kristu, jedinému zdroji spravedlnosti. (Řím. 7, 7. 24. 25; Gal. 3, 23. 24.) Jenom v těch, kteří chodí podle Ducha, vyplněna bude spravedlnost, kterou požaduje zákon. (Řím. 8, 4.) Víra v Krista znovuzřizuje v srdci zákon.

3. Mojžiš napsal: »Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich.« Toho se drželi Židé, zvláště farizeové. A ještě dnes chtějí mnozí svou vlastní spravedlností dosáhnouti života věčného. To však Mojžiš říci nechtěl. Spíše máme dospěti k náзору, že tak toho nedosáhneme. Zákon nás nechce ospravedlniti, nýbrž z hříchu usvědčiti a ukázati nám, že jsme ztraceni.

4. Spravedlnost víry jest zde představena mluvou. Nežádá, aby člověk učinil něco velikého, čímž by se proslavil. Člověk se má odevzdati Pánu a věriti Ježíši Kristu jako tomu, který se k němu sklonil.

Hledě k tomu, můžeme se něco učiti ze zkušenosti Izraele. »Jako Mojžiš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Všickni, kteří kdy žili na zemi, pocítili osten hada, kterýž slove d'ábel a satanáš. Zhoubné působení hřícha může býti zmařeno jenom opatřeními, která učinil Bůh. Izraelští zachovali svůj život, když pohlédli na vyvýšeného hada.

Tento pohled představoval víru. Oni žili, protože věřili slovu Božímu a důvěřovali tomu, co bylo dáno jako prostředek ke spasení. Tak může hříšník pohledět na Krista a žít. Dostává se mu odpuštění skrze víru ve smírcí obět. Na rozdíl od předobrazů, které neměly síly ani života, má Kristus moc i sílu, aby uzdravil pokání činního hříšníka.« (Patr. a pror. 434.)

5. »Ve světě jsou mnozí, kteří by rádi slyšeli slovo života. Jak ale mají slyšeti bez kazatele? Již to značí zneuctění Boha, že pro nedostatek prostředků nemohou býti pole obsazena pracovníky.« E. G. W.

6. »Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali.« Bůh zamýšlel učiniti z Izraele nástroj spasení pro všechny národy. Postavil svůj lid do středu vzdělanosti, kde se spojovaly cesty národů, aby všem národům země dostalo se světla. O tom dával ustavičně naučení podobenstvími, příkázáními, žalmy a prorocstvími. Všecky tyto dary používali Izraelští jenom pro sebe a tím si je změnili ve zlořečení. Požehnání, kterých se nám dostalo, uchováváme si jen tehdy, když je používáme ku prospěchu jiných.

Úkol 2. — 11. dubna. Z. s. 18.44.

Vyvolení a milost.

1. Proč uvádí Pavel sebe za příklad? Co tím chce dosvědčiti? Řím. 11, 1. Pozn. 1.
2. Jak dalece podobalo se postavení Izraele v době Pavlově k době za Eliáše? V. 2—4.
3. Co z toho Pavel vyvozuje? V. 5. Pozn. 2.
4. V jakém poměru k sobě jest milost a skutky? V. 6.
5. Kterou cestou chtěl většinou Izrael dojíti vysvobození? S jakým úspěchem? V. 7a; kap. 10, 3.

6. Proč vyvolení došli cíle? V. 7b; kap. 4, 3. 5. Pozn. 3.
7. Kam vedla cesta samospravedlivých? V. 7c. Pozn. 4.
8. Jak Pavel vylučuje tento stav? Odůvodni správnost tohoto obrazu! V. 8—10.
9. S jakým úmyslem dopustil Bůh pád Izraele? V. 11. Pozn. 5.
10. Jak mohl býti Izrael ještě k většímu požehnání? V. 12. Pozn. 6.
11. Proč to vše praví Pavel pohanům? V. 13. 14.
12. Kterou myšlenku ještě jednou uvádí? V. 15. 12.
13. Odkud jsou vzaty příklady, které Pavel uvádí? Co tím chce říci? V. 16; 4. Mojž. 15, 17—21. Pozn. 7.
14. Jak může pohan dosáhnouti synovství Božího? V. 17. Poznámka 8.
15. V jakém poměru jest ke kořenu? Před čím to chrání? V. 18.

P o z n á m k y.

1. »I já«. Zkušenost Pavlova byla nejlepším důkazem, že Bůh nevyloučil Židy od dosažení spasení. Neboť když Bůh odpustil Pavlovi, který se byl rouhal a pronásledoval, mohl odpustiti také ostatním, kteří by k Němu přišli; u Něho »není přijímání osob«.

2. Za doby Eliášovy bylo lidskému zraku vše neutěšené; ale Bůh znal zástup těch, kteří byli uchováni od všeobecné zkázy, kteří zůstali věrní Bohu otců svých. Jak to asi proroka v jeho beznadějnosti povzbudilo a posílilo!

Také za Pavla byla v Izraeli temná doba. Lid se vždy více uzavíral a zatvrzoval proti Kristu a jeho spasení. Ale již to bylo apoštolovi důkazem, že Bůh nezavrhl svůj lid, jelikož on sám byl obrácen. A jak mnozí Židé obracejí se ku Pánu! Proto Pavel věřil, že byli mnozí, kteří v skrytě milovali Vykupitele.

3. Izrael hledal spravedlnost ze skutků. Jak jí mohli dosáhnouti? Při všem jejich činění nedostávalo se jim slávy Boží!

Chyběla jim svobodná milost Boží. Vyvolení dosáhli spravedlnosti, protože přijímali, co Bůh nabízel.

4. Byli zatvrzelí, poněvadž nepřijali cestu Boží a On je pak nechal jít cestou jejich.

5. »Jejich pádem.« Tím jest rozuměti jejich odloučení jako celku, jako zvláštního lidu. Jejich pádem měla býti otevřena cesta pohanům ke spasení. Jejich pád měl také ten účel, aby povoláním pohanů byli Židé podníceni k horlivosti a ku přemýšlení o svém vlastním obrácení. Zármutek nad jejich zavržením jako světla pohanů, měl je učiniti povolné k hledání smíření.

6. Kdyby se byl Izrael cele odevzdal Bohu, byl by jej použil k osvětlení světa. Když však Izraelští ve svém myšlení a úsilí pamatovali jenom na sebe, zabránili světu v dosažení bohatství, které jim Bůh milostivě svěřil. Teprve jejich pád jako národa a zvěstování evangelia všemu lidu bez rozdílu, otevřely světu dveře k nezměrné pokladnici milosti. Míra požehnání, která byla národům dána, byla by bývala ještě větší, kdyby se byli Izraelští všickni postavili v službu Bohu. Pak by je byl mohl také použiti ku provedení svého díla na zemi.

7. »Ačkoliv Izrael jako celek padl, přece zbyli ostatkové, kteří měli býti zachráněni. V době narození Spasitele byli zbožní mužové a ženy, kteří s radostí přijali poselství Jana Křtitele a tím byli povzbuzeni, aby znovu prozkoumali proctví o Vykupiteli. Když potom byl utvořen první sbor křesťanský, záležel z věrných Židů, kteří přijali Ježíše z Nazareta, jehož příchod toužebně očekávali. Na tyto pozůstalé odvolává se zde Pavel.« (Wirken 303.) Rčení těsto jest použito se vztahem na chleby, které měl Izrael obětovati, když vešel do zaslíbené země. (4 Mojž. 15, 18—21.)

8. »Účastník kořene.« Kořenem svatosti jest Kristus. Všecky ratolesti, které nejsou účastny jeho života, hynou a budou odřezány. Nezapomínejme, že rčení Izrael má dvoji význam. Židé je používali v jeho doslovném, tělesném, národním významu, a

to činí ještě dnes mnozí vykladači křesťanští. Pavel toho sice také použil, ale snažil se ukázat, že jenom jeden Izrael víry jest Bohu příjemný. Praotcové Abraham, Izák a Jákob dosáhli požehnání a zaslíbení skrze víru. Proto, když byl Izrael zavržen jako národ, nebyli zavrženi jednotlivci.

Úkol 3. — 18. dubna. Z. s. 18.55.

Židé a pohané tvoří všecken Izrael.

1. Čím by se mohli chlubit křesťané z pohanstva? Řim. 11, 19.
2. Proč byly vylomeny židovské ratolesti? Jak dlouho mohou státi křesťané z pohanů? V. 20; 1. Kor. 10, 12.
3. Jak hledí Pavel zabrániti všemu povýšování se? V. 21. 22. Pozn. 1.
4. Jak může býti pomozeno i Židům? V. 23.
5. Proč se tak může snadno státi? V. 24. Pozn. 2.
6. Jak označuje Pavel úmysl Boží s Židy a pohany? Jak můžeme pochopiti tajemství Boží? V. 25a; 5. Mojž. 29, 29; 1. Kor. 4, 1.
7. Jakou myšlenku lze poznati rčením »zatvrzelost z částky«? V. 25b. Pozn. 3.
8. Kolik pohanů má býti vkořeněno? Co ještě o tom praví Písmo? V. 25c; Jan 10, 16; Zjev. 7, 9.
9. Kam směřuje dílo Boží mezi Židy a pohany? V. 26; kap. 2, 28. 29. Pozn. 4.
10. Jakým obrazem je to předzvěděno u Ezechiele? Ezech. 37, 15—17.
11. Na čem je založena smlouva Boží s Izraelem? V. 27; Jer. 31, 33. 34; Žid. 8, 10—12.
12. K jakému úsudku v uvažování o Židech vždy dospějeme? V. 28.

13. Proč je tento úsudek oprávněn? V. 29. Pozn. 5.
14. Jak je to s vinou Židů ve srovnání s vinou pohanů? V. 30. 31.
15. V čem má základ všeliké vysvobození? Komu tedy náleží chvála? V. 32. Pozn. 6.
16. K čemu se cítí Pavel nucen? V. 33.
17. Jakými důvody odmítá všelikou prostorečnost? V. 34. 35. Pozn. 7.
18. Jakou pečeť dává Pavel na své důvody? V. 36.

P o z n á m k y.

1. Tento důvod musí potříti všelikou důvěru v sebe. Nemůžeme mysliti na zavržení Židů, aniž bychom nebyli dotčeni opravdovou bázni. Zdalíž si nebyli Židé vysokomyslně jisti své hodnoty? Třebaže byli přirozenými ratolestmi, nebyli ušetřeni. Jak se povede divokým ratolestem, které původně nenáleží ke stromu, budou-li vysokomyslní?! Boží dobrořivost, která vede ku pokání, jest příčinou k děkování a chválení. Také nestačí uchopiti se milosti Boží jen jednou; po celý život musíme následovati jejího hlasu, jinak budeme také vyťati.

2. Přítomný stav musí se nechati snadněji změnit nežli jak byl utvořen. Neboť přirozené ratolesti, budou-li zase vštípeny na místo, odkud byly odříznuty, musí mnohem snadněji přijmouti mízu svého vlastního stromu, nežli ratolesti divoké. V takovém poměru stáli pohané k Židům.

3. Zatvrzení Izraele, lidu židovského, stalo se jenom z částky. Někteří přicházejí zase ku poznání pravdy, nalézají Spasitele, nechají se pokřtiti a vedou bohabojný život.

4. Boží zacházení s Židy a pohany nazývá Pavel tajemstvím. Je to něco, co nemůžeme sami ze sebe znáti, co nám musí býti zjeveno. Ale nikde nenacházíme více převráceného učení, jako právě zde, poněvadž toto místo bývá vykládáno vlastní moudrostí a jsou z toho činěny podušky falešné víře,

Kristus přijde teprve tehdy, až »všecken Izrael«, to jest podle falešného výkladu židovský národ, se obrátí. Ale slovo Boží rozděljuje zcela přesně.

Bůh nečiní dnes rozdílu. Síla evangelia jest dnes všemocná pro každého, kdo po ni opravdově touží. Příhodnější doba nebude nikdy. Bůh obrací nyní Židy i pohany a činí z nich pravé Izraele. Tito obrácení Židé a pohané tvoří dohromady všecken Izrael. Hlavní důraz je třeba dáti na slovíčko »tak«; to jest, když část Židů a plnost pohanů stanou se opravdu křesťany, tak, tímto způsobem, bude všecken Izrael v Kristu Ježíši spasen.

5. Bůh nelituje dobrého, které učinil. Lidé mohou sebe více zneužívatí jeho darů a pohrdatí jeho dobrotivostí, přece Bůh nelituje, že jim prokázal lásku. On nemiluje lidstvo, protože si toho zaslouží, nýbrž že On je láska a my milujeme Jej, protože On prve miloval nás. (1. Jan. 4, 19.)

6. To učinil Bůh, protože jako věčná moudrost věděl, že v jeho milosti jest pro člověka ještě naděje. Kdyby si lidé vymyslili tisíce cest, jak by sami nebo společně jeden druhého vykoupil, všecko jejich úsilí osvědčí se jako neužitečné. Všickni lidé jsou v neposlušnosti, protože všickni zhřešili; proto jim všem dobrotivý Bůh musí nabídnouti svou milost k věčnému spasení.

7. Dva důvody uvádí Pavel tomu, kdo by se odvážil odsuzovatí cesty Boží. Předně: Všickni smrtelníci jsou slepí, aby mohli prohlédnoutí cesty Boží. Bylo by tedy bláhové, dáti úsudek o něčem neznámém. Za druhé: Nikdo se nemůže prokázati zásluhami, které by činily Boha dlužníkem. Nikdo si také nemůže právem naříkati, že nedostal zaslouženou odměnu. Nebo by se chtěl někdo prokázati skutkem, který by Bůh musil odměniti milostí? Bůh nás však ve své milosti předchází a dává nám spasení, které si nemůžeme vynutiti.

Živá obět.

1. Na co poukazuje Pavel, aby dosáhl ochoty k napomenutí? Kolik jsme vděčni milosrdenství Božimu? Řím. 12, 1a. Pozn. 1.
2. Jak dokážeme svou vděčnost? V. 1b. Pozn. 2.
3. Co zakazuje apoštol? V. 2a. Pozn. 3.
4. K čemu zmocňuje Boží milosrdenství? V. 2b; Jan 3, 3. 5. Pozn. 4.
5. Jaký je cíl obnovení? V. 2c.
6. Nač opírá Pavel své napomenutí? Jaké pravidlo uvádí ku používání darů v církvi? V. 3; kap. 1, 5. Pozn. 5.
7. Jak má být rozdělena práce? K čemu má sloužiti každý dar? V. 4. 5.
8. Jak se staneme údy těla Kristova? 1. Kor. 12, 12. 13.
9. Odkud pochází rozdíl darů? Řím. 12, 6; 1. Kor. 12, 11.
10. K čemu jsou dány všechny dary? Efez. 4, 11. 12. Pozn. 6.
11. Kterým příkladem ukazuje Pavel na správné používání darů? Řím. 12, 6. 7.
12. V jakém pořádku jsou tyto dary uvedeny jinde? 1. Kor. 12, 28.
13. Jaké používání darů očekává Pavel? Řím. 12, 8; 1. Petr. 4, 11. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. Pavel prosí skrze milosrdenství Boží, aby nás přiměl k vděčnosti a povzbudil ke křesťanskému životu. Co se milosrdenství Božího týká, již dříve poukazoval Pavel, že všickni lidé je potřebují. Zlomil všelikou oporu lidské spravedlnosti a zvýšil milosrdenství Boží, pravě: »Zavřel Bůh všechny v neposlušnost, aby se nade všemi smiloval.«

2. Vydávali znamená přinášeli. »Těla svá.« »Tělo jest nástroj činnosti života a vydání má se dít ve smyslu Božím. Abych to lépe řekl, je zde poukázání, že posvěcení křesťanského života vztahuje se na tu část člověka, která jest nejvíce ovládnána hříchem.« (Alford.) »V obět živou.« Na opak k obětem zvířat, která musila býti zabita. Zvířata mohla býti obětována jenom jednou, ale tělo jest obětí ustavičnou, jestliže se člověk odříká všech náklonností i žádostí a slouží jenom Bohu.

»Ve dnech starého Izraele byla dobře prohlédnuta každá oběť, která byla přinášena Bohu. Byla-li nalezena nějaká vada, nebyla přijata; neboť Bůh přikázal, že má býti bez vady. Tak i křesťanům jest přikazováno, aby vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu dobře libou. K tomu musí býti všechny jejich síly udržovány v nejlepším stavu. Každý čin, který zeslabuje tělesné nebo duchovní síly, činí člověka neschopného k službě svému Stvořiteli. Mohl by míti Bůh zalíbení v něčem, co není nejlepší?« E. G. W.

3. Nejsme nic dlužni světu, jakož i tělu. (Řim. 8, 12.) Člověk znovu nezrozený jest zlý, jako i všecken svět ve zlém leží. Bůh nás vyvolal z obého. Nejen že nemáme povolovati žádostem těla, ale nemáme se světu v ničem připodobňovati. Máme se povznésti nad svět. Jsme sice ve světě, ale nemáme býti ze světa. (Jan 15, 17—19.)

4. »Proměňtež se.« Svět nás změnil k smrti; Bůh nás přeměňuje k životu. Svou mocí nezískáme nic, nýbrž mocí Boží; proto musíme s Ním spolupůsobiti. Dovolme Duchu svatému, aby mohl přebývati v nás.

5. Pochopíme-li správně dary Ducha svatého a přijmeme-li je, budeme uchráněni od oceňování svých sil i schopností a místo toho budeme pokorní a prosti uctívání lidí.

6. Čtème 1. Kor. 12, Efez. 4, 7—12, jakož i podobenství o hřivnách u Mat. 25 a Luk. 19. Z těchto veršů poznáváme, že když Pán odcházel na nebesa, dal své církvi dary Ducha. Dále, že tyto dary jsou ve všech dobách. Jsou propůjčeny jeho dít-

kám, aby jich bylo použito při vzdělávání církve a vycvičení kazatelů. Bůh je dává jak On chce, nikoli jak chtějí lidé. Dary mají zůstat v církvi až do druhého příchodu Páně; potom musí všickni vydati počet, jak je používali.

7. »Ve sprostnosti.« Lépe řečeno »štědře«, »s radostí«. »Protože milosrdenství bývá často vynuceno a neprýští z lásky, jest zde výzva, aby se to dalo s radostí.« (Alford.) Jak odpovíš tomu, kdo tě urazil, ale potom se onilouvá a prosí za odpuštění? Řekneš mu radostně: Odpouštím ti úplně, anebo svým chováním dáváš najevo, že jej odsuzuješ?

Úkol 5. — 2. května. Z. s. 19.17.

Křesťanská pravidla životní.

1. Jaký požadavek dává apoštol lásce? Řím. 12, 9a. Pozn. 1.
2. K čemu napomíná prostřední část verše? Pozn. 2.
3. Jak se zbavíme zlého? V. 9. konec.
4. Jak bude udržována svornost? V. 10. Pozn. 3.
5. Jací máme býti v svých povinnostech? V. 11a. Pozn. 4.
6. Jakou vytrvalost očekává Pán v sloužení? V. 11b.
7. Co nám pomůže, abychom mohli činiti dobře? V. 12. Pozn. 5.
8. V čem záleží naše nejpřednější povinnost lásky? V. 13. Pozn. 6.
9. Co dále jest naší úlohou? V. 14; Mat. 5, 44. 45.
10. V čem se jeví pravá láska? Řím. 12, 15.
11. Jaká směrnice jest dána pro obecnství vespolek? V. 16; Mat. 7, 12.
12. Jak se můžeme uchovati od svévolnosti? Kam nesmí vésti nenávisť proti zlému? Co by mělo býti naší nejpřednější věcí? V. 17.

13. Jaké stanovisko máme zaujímat ke všem lidem? V. 18. Pozn. 7.
14. Jaké smýšlení není dovoleno? V. 19a. Pozn. 8.
15. Čím je to odůvodněno? V. 19b.
16. Jaké zachování se k nepřátelům očekává Bůh? V. 20. Poznámka 9.
17. Čím dokazujeme opravdovou změnu mysli? V. 21.

P o z n á m k y.

1. »Bez pokrytectví.« Jinými slovy: nepředstírejme lásku. Ta musí vycházeti ze srdce, prýštili z Boha a skrze Ducha býti rozlita.

2. Zlo blíží se k nám v různé podobě. Někdy se zdá zcela nevinné. Tím mocnější však jest jeho vliv a mnozí mu podléhají. Bezpečni jsme jen tehdy, když vždy hledáme rady ve slově Božím. Musíme mít v paměti, odkud věc pochází, k čemu slouží a kam vede. Je-li něco zlé, přivodí to smrt, kdyby to bylo sebe krásnější. Jestliže takové pokušení se k nám blíží, pamatujme, že za ním skrývá se smrt. Pohlížejme na to jako Bůh, to jest s ošklivostí.

3. Nečekej, až tě jiný bude milovati, ale začni sám. »Jelikož jsme Bohu tolik dlužni, jest naší svatou povinností, spláceti to těm, za které Kristus umřel. Dejme jim znáti tentýž soucit, něžnou přichylnost a nezištnou lásku, jakou nám prokázal Kristus. Ctižádostivost a touha po moci pomínou, jakmile Kristus stane se naším Pánem.« E. G. W.

4. »Neleniví.« Naše nejlepší náleží Pánu; ano, všechny věci křesťanovy mají býti také věci Boží. Všecko má činiti jako Bohu. Nemůžeme něco činiti pro sebe a něco pro Pána; vše musí býti Pánu. Jak bychom potom měli rozuměti slovům: »Milovati budeš Boha z celého srdce, ze vši duše své, ze vši mysli své i ze vši síly své.«? Kolik však z toho zanedbáváme? Budeme-li však pamatovati na Hospodina, zakusíme, že také On bude pamatovati na nás.

5. »Na modlitbě ustaviční.« »Píle a vytrvalosti v modlitbě je třeba. Nedejte se ničím od toho zdržeti! Všemi silami udržujte společenství Pána Ježíše se svým srdcem! Použijte každé příležitosti k modlitbě, kdekoli se vám naskytá! Lidé, kteří v pravdě touží po společenství s Bohem, budou pravidelně chodit do shromáždění modlitebných, věrně budou plnit své povinnosti. Použijí každé příležitosti, aby se dali osvítili paprsky nebeského světla. — V kruhu rodinném máme se také modlit, avšak obzvláště nemáme zanedbávat modlitbu v komůrce; ona zvláště dodává naší duši života. Není možno, abychom duchovně rostli a prospívali, jestliže zanedbáváme modlitbu.« (Cesta ke Kristu, 107.)

6. »Bible velice zdůrazňuje pohostinství; nejenom jako povinnost, ale ukazuje také příklady, jak se osvědčila, a jaké přinesla požehnání.« E. G. W.

7. »Pokoj majíce.« Vždycky to snad nebude možné, ale je-li pokoj porušen, nemá býti vina na nás. Máme činiti vše, co jest v naší moci, abychom pokoj zachovali. (Žid. 12, 14; Řím. 14, 19.) S Bohem můžeme míti pokoj vždy. Řím. 5, 1.

8. »Dejte místo hněvu (Božímu).« Odplácení za nepravost máme přenechat Bohu. On zná všechny pohnutky a soudí spravedlivě. To člověk v hněvě nikdy nedokáže. O Pánu Ježíši čteme: »...poroučel tomu, kterýž spravedlivě soudí.« (1. Petr. 2, 23.)

9. Svému nepříteli prokaž službu lásky a tím jej ved' k poznání jeho nepravosti, aby se obrátil a zanechal zlého, jako někdo, komu je na hlavu vysypáno uhlí řěavé, hned to pocítí, jelikož to nemůže snést. — V nepříteli bude vzbuzen pocit studu, okusí-li milosrdenství. V svém nitru pocítí palčivost, která jej bude ponoukati k vyznání hříchů a utišena může býti jenom upřímnou lítostí, takže pronikne k světlu lásky Boží. Taková jest pomsta nebeská!

Poddání vrchnosti. — Láska a bdělost.

1. Jak se má chovati křesťan k vrchnosti? Řím. 13, 1a. Pozn. 1.
2. Proč máme poslouchati vrchnost? V. 1b. Pozn. 2.
3. Zač je pokládána neposlušnost k vrchnosti? V. 2; 2. Sam. 15, 10; 18, 9. 10. 14.
4. Proč dítky Boží nemají příčiny protiviti se vrchnosti? V. 3a. Pozn. 3.
5. V čem záleží pravá povinnost vrchnosti? V. 3b.
6. K čemu dal Bůh vrchnost? Jaká jest druhá stránka? V. 4; Jer. 27, 6a. Pozn. 4.
7. Z kterého důvodu vnitřního posloucháme vrchnost? Řím. 13, 5. Pozn. 5.
8. Jakou další povinnost máme k vrchnosti? V. 6.
9. Jak shrnuje Pavel naše povinnosti v státě? V. 7.
10. Který dluh nemůžeme nikdy cele splatiti? Na které základní přikázání poukazuje apoštol? V. 8.
11. Která přikázání uvádí dále? V. 9.
12. Kam směřují všechna přikázání druhé desky? Jak jenom můžeme splatiti tento dluh? V. 10; 5, 5.
13. Pro co mají dítky Boží zvláště pochopení? V. 11a. Pozn. 6.
14. Co činíme každého dne ráno? Jak to lze použiti na den spasení? V. 11b. 12. Pozn. 7.
15. Které neřesti uvádí Pavel jako odění noci? V. 13.
16. V čem záleží oděv, který máme obléci? V. 14.

P o z n á m k y.

1. »Poddána bud'.« Poslouchej rád. Nevzpírej se a nedej místa nevraživému duchu bezzákonosti, neboť vrchnost jest zřízena nebo povolena od Boha. »Jeho předpisy uznávají všelikou vrchnost. Naši povinnosti jest, abychom byli poslušni ustano-

vení, která vydává... Jestliže nám státní moc přikazuje přestupovati zákon Boží, pak musíme poslouchati více Boha, nežli lidí... Tento rozdíl musí činiti křesťan ve všech okolnostech života moudrostí, danou mu s hůry. Jeho největší povinností jest, býti poslušen zákona.« (Alford.)

2. Není vrchnosti, jediné od Boha. To jest důvod, proč musíme býti vrchnosti poddáni; ona jest ustanovena od Boha. Poněvadž se Bohu zalíbilo takovýmto způsobem řídití svět, tedy každý, kdo pohrdá vrchností, pohrdá zřízením Božím a tím i samým Bohem.

3. Apoštol doporučuje poslušnost k vrchnosti také pro užitek, který záleží v tom, že podle úmyslu Božího může tak býti zachován pořádek i pokoj a zlu může býti nejlépe čeleno. Kdo činí dobře a správně, nemusí se báti vrchnosti, naopak, může míti chválu od ní.

»Báti se.« Působení řádné státní moci jest dobré, ač tu a tam může býti také zneužití. Okolnosti ve světě byly by strašné, kdyby nebylo spořádané státní moci.

4. »Boží služebník.« Také Nabuchodonozor, i když byl bezbožný, nazván byl služebníkem Božím. Byl v službě Boží, i když sám o tom nevěděl. To je také pravdou o jiných vládcích. Ale všichni, jakmile se nepoddali vedení Božímu, osvědčili se jako lakotní, hříšní lidé.

5. Pavel uvádí své předpisy ve spojení se zákonem lásky. Chce říci: Žádám-li, abyste byli poslušni vládců, žádám, aby každý věřící na podkladě zákona lásky činil, co jest dlužen. Neposlušností porušuje se přikázání lásky. Žádné břímě nesmí nám býti příliš těžké, slouží-li k zachování lásky. Neboť ona jest vyplněním zákona. Jsme a zůstaneme našim spolublížním dlužní, abychom je milovali. Naši svatou povinností jest, abychom denně něco splatili.

6. »Vidouce příhodnost.« Určitou, zvláštní dobu, ve kteréž žijeme, označujeme velikými proroctvími a znameními.

»Příchod Kristův jest bližší, nežli když jsme uvěřili. Veliký zápas blíží se skončení. Soudy Boží přicházejí na zem. Mnozí, velmi mnozí z našich sborů málo vědí o zvláštním významu pravdy pro naši dobu. Snažně je prosím, aby věnovali pozornost znamením doby, která nám jasně praví, že skonání jest blízko. Ó, jak mnozí, kteří se nestarali o spasení své duše brzy budou hořce naríkat: Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni!« (Jer. 8, 20.) (Svěd. 2. str. 317.)

7. Každé ráno činíme tři věci: Vstaneme, svlékneme noční roucho a oblékáme denní šat. Tak jsme na úsvitě království Božího vstali ze spánku hříchu. Nyní je třeba odložití noční roucho spánku hřícha a obléci Krista, jeho život, jeho čistotu, aby i jiní, kteří nás vidi, cítili se k Němu přitahováni.

Úkol 7. — 16. května. Z. s. 19.38.

Chování se členů při různosti názorů.

1. Jak mohou členové sboru zabrániti rozkolu? Jakou nejlepší cestu ukazuje apoštol? Řím. 14, 1. Pozn. 1.
2. Kterým příkladem ukazuje apoštol rozdíl názorů? V. 2. Pozn. 2.
3. Co radí Pavel chybujeícím? V. 3. Pozn. 3.
4. Jakou otázkou chce Pavel povzbuditi ku přemýšlení? V. 4a.
5. Jakou zásadu dal Kristus v souzení? Mat. 7, 1—3. Pozn. 4.
6. Kterým poukazem má býti zabráněno povyšování se? Řím. 14, 4. druhá věta.
7. Jaká možnost jest ještě pro toho, kdo padl? V. 4. konec.
8. O co byly také spory? V. 5a. Pozn. 5.
9. Jaké pravidlo jest dáno pro osobní rozhodnutí? V. 5b. Poznámka 6.

10. Co jest třeba při každém činu? V. 6.
11. Na který důkaz opírá se Pavel ve svých důvodech? V. 7. Pozn. 7.
12. V čí moci jest život i smrt? Jaký užitek můžeme mít z této myšlenky? V. 8. Pozn. 8.
13. Proč má Kristus nad námi plné právo? V. 9; 1 Kor. 6, 19. 20.
14. Jaké postavení jest mu proto dáno? Jak se potom červí všeliké souzení bratří? Řím. 14. 10.
15. Kterými slovy prorockými bylo předpověděno soudcovství Ježíšovo? V. 11.
16. Proč tedy jest němoudré souditi? V. 12. Pozn. 9.
17. Čeho máme především dbáti? V. 13; Mat. 18, 7.

P o z n á m k y.

1. Ti, kteří jsou utvrzenější v křesťanském poznání, mají býti šetrní k těm, kteří nemají takového poznání. V lidu Božím jsou vždy slabší členové, kteří vyžadují trpělivosti, nemají-li býti u víře otřeseni, nebo snad od víry odpadnouti. Pavel nám ukazuje nejlepší cestu: Starší, utvrzení, mají se snažiti pomoci slabším, nikoliv je potlačovati. Kdo od Pána více obdržel, jest povinen pomáhati svým bratřím. Proto jest praveno: Přijměte, posilňte slabého, neodmítejte ho, táhněte ho k sobě, aby také dosáhl cíle. Oběma stranám dostává se poučení; silní mají poučovati slabého, slabí se mají nechati poučiti. Potom bude panovati svornost.

2. Toto důkladné vysvětlení Pavlovo je také pro nás velmi významné. Jde tu také o otázku, jak se má ditko Boží zachovati ku používání některých přirozených darů.

3. Ti, kteří si bez výčitek svědomí svobodněji počínají, upadají často do zlovyku, pohrdati těmi, kteří na příklad mají za svou povinnost nejísti maso. Tito druzí zase zavrhuji všecko, co není ve shodě s jejich míněním. Proto varuje Pavel jedny před pohrdáním, druhé před úzkostlivým odsuzováním.

4. Slova Ježíšova »tu ličí člověka, který rychle obnovuje chyby jiných. Když se domnívá, že v povaze nebo životě bližního objevil skvrnu, snaží se ji zveličiti. Pán Ježíš praví, že povaha, která se vytváří v této práci Kristu nepodobné u porovnání s vytknutou chybou má se jako břevno k mrvě. Je to nedostatek trpělivosti a lásky, který z maličkosti činí velkou věc.« (Myšlenky, str. 136.)

5. »Každý den.« V tom však není zahrnuta sobota; ta jest zabezpečena mravním zákonem, deseti příkázáními, což jest nám jistě jasné. Jsou zde míněny dny odpočínání mimo soboty, jako na příklad přesnice, den smíření a jiné. Podobně v 2. Mojž. 16, 4. »denní« vztahuje se jenom na šest dní pracovních. (Viz 2. Mojž. 16, 4. 27. 28; Ezech. 46, 1.) K tomuto sporu a vysvětlení daly podnět židovské svátky, jako jsou přesnice, letnice a jiné, které byly od Židů zachovávány jako staré zvyky. Tyto slavnosti však byly ustanoveny obřadným zákonem a ukřižováním Kristovým pozbyly své platnosti. Poněvadž to byly slavnosti národní, měly ještě u mnohých obrátcených Židů veliký význam.

6. »V svém smyslu.« Bůh činí každého odpovědného. V otázkách zákona mravního, jakož i obřadného musí učiniti každý sám své rozhodnutí. Každý může svobodně voliti. Bůh nás upozorňuje, co pro nás předzvěděl; musíme býti ochotni rozhodnouti se pro jeho cestu.

»V otázkách svědomí nesmí býti duše utlačena. Nikdo není oprávněn opanovávatí myšlení druhého, za jiného rozhodovati nebo jinému předpisovati, co má činiti. Bůh dává každému volnost, aby myslel a následoval svého vlastního přesvědčení. Jeden každý za sebe vydati musí počet Bohu. Ve všech zásadních otázkách „každý svého smýšlení si bud' jist'".« E. G. W.

7. Pavel dokazuje, že hled musí býti upřen ku Pánu; celý život má sloužiti ke cti Boží.

8. Pánu žiti znamená státi k jeho vůli, všecko dáti jeho

službě. Život i smrt odevzdejme do rukou Božích. Ponecháme-li Bohu vládu nad životem i smrtí, vše nám bude snesitelnější.

9. Jak si můžeme osobovati místo soudce, když sami se jednou postaviti musíme před soudem!? — »Každý.« Veliký den soudu jest věcí osobní. Až nestane, nebudeme se moci za nikoho skrýti. Musíme státi sami a tváří v tvář mluvit s Bohem. On jest zákonodárce i soudce. Proto pamatujme, abychom svého bratra nesoudili, jím nepohrdali, aniž jej zatracovali. Tento úkol nechť každého spíše přiměje k rozhodnutí: Já chci jíti cestou Boží.

Úkol 8. — 23. května. Z. s. 19.47.

Jak se má zachovati u víře silný k slabému.

1. Jaký úsudek platí o věcech stvořených? Řím. 14, 14a; 1. Mojž. 1. 31.
2. Jak může býti posouzena věc, vztahuje-li se na člověka? Na čem závisí toto posouzení? Řím. 14, 14b; kap. 10, 17; 1. Tím. 4, 5. Pozn. 1.
3. Kdy nesmíme používat i dovolenou věc? Který zákon uvádí zde Pavel jako směrnicí? Řím. 14, 15a.
4. Jaká cena byla zaplácena i za nejslabšího bratra? V. 15b. Pozn. 2.
5. Jak bychom se vždy měli chovati? V. 16. Pozn. 3.
6. Proč nic nepozbudeme, když svou svobodu někdy obme- zíme? V čem nezáleží království Boží? V. 17. Pozn. 4.
7. Jaký úsudek týká se toho, kdo tak Pánu slouží? V. 18.
8. Co je třeba i při požívání pokrmů? V. 19. Pozn. 5.
9. Proč je třeba zvláštní opatrnosti? V. 20a; 1. Kor. 3, 9 dru- há část; Žid. 3, 6.

10. Jaké obmezení jest učiněno i při věcech dovolených? V. 20b. Pozn. 6.
11. Co vyvozuje Pavel z toho, co dosud řekl? V. 21; 1. Kor. 8, 13.
12. V čem záleží dobrá stránka křesťanské svobody? Řím. 14, 22 první část.
13. Kdy lze radostně používatí dovolených darů Božích? V. 22 druhá část. (Tato část verše v jiném překladu zní: »Blaze tomu, kdo nemusí sám se sebou vcházetí v soud v tom, co má za správné.«
14. Čím je to často znemožněno? V. 23. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. Stvoření Boží není samo ze sebe nečisté. Tím však není nic praveno o používání všeho jako pokrmů pro člověka. V tom nenechal Bůh člověka v nevědomosti; nejdříve mu dal za pokrm ovoce, po pádu také plodiny a zeleninu, a potom i maso určitých zvířat. Svě ustanovení odůvodnil slovy: »Nebo já jsem Hospodin.« (3. Mojž. 11, 44.) Jelikož podle Řím. 10, 17 přichází víra ze slova Božího, jest pro naše jídlo a pití vždy rozhodující slovo Boží. Také pokrmy musí býti nejprve slovem Božím posvěceny, to jest určeny, odděleny od ostatních jídel, dříve, než za ně můžeme děkovati. (1. Tím. 4, 5.) Posvěcené, t. j. určené a člověku používatí dovolené pokrmy jsou uvedeny v 3. Mojž. 11. Kdybychom chtěli požívatí zapovězené pokrmy, byla by naše svoboda libovůlí a zastřením zlého. — Pavel mluví o dovolených pokrmech; ale ani to není dovoleno stejně jednomu jako druhému. Při tom záleží vždy na svědomí, které musí býti vždy více vycvičeno slovem a Duchem Božím.

2. »Milovati Boha a bližního jest povinností křesťana. Zákon lásky jest zapsán v jeho srdci, přebývá v něm Duch Kristův a jeho smýšlení projevuje se dobrými skutky. Ježíš zchudl, aby chom my jeho chudobou zbohatli. K jaké oběti jsme ochotni

my? Máme jeho lásku ve svých srdcích? Milujeme-li bližního, jako Kristus miloval nás? Máme-li takovou lásku k jiným, budeme opatrní, abychom slovem, skutkem ani chováním nepřivedli do pokušení ty, kteří duchovně nejsou tak vyspělí. Na místo abychom odsuzovali slabé a trpící, jako to vždy činivali farizeové, budeme se snažiti odkliditi bratřím z cesty kamení urážky, aby i kulhaví spěti mohli vpřed. — Všeobecně vyznáváme, že jsme znovuvzdělavatelé, nositelé světla a strážní Boží, kteří bdí, aby satanu nebyla dána příležitost ku pokušení v žádosti. Svým životem bychom to měli doznávati. Proto bychom se měli vstríhati všeho, čím by svědomí bylo ukolébáváno anebo pokoušeno.« (Test. V. 360.)

3. »My, kteří věříme pravdě, musíme se velmi střežiti, abychom nedali podnět, by o našem dobrém nebylo mluveno zle. Měli bychom se vstríhati každého kroku, který by se neshodoval s Biblií, neboť nepřátelé Boží budou se radovati, kdykoli se dopustíme něčeho nesprávného.« E. G. W.

4. Království Boží spočívá na věčných zásadách spravedlnosti. Je-li tato spravedlnost u víře přijata, způsobuje pokoj a radost v Duchu svatém. Proto napomíná Pán Ježíš: »Hleďte nejprve království Božího.« (Mat. 6, 33.)

5. Máme usilovati o to, co slouží ku pravému pokoji. Usilujme o to, co naše bratry povznáší a nikoli poráží. Nedejme se nijakými výklady v otázce pokrmů odvrátiti od rady Boží. Posilujme a povzbuzujme se vespolek.

6. Jak důrazně žádá apoštol sebezapření pro bratry, jejichž názory o pokrmech liší se od názorů našich! »Nepřivozujž k zahynutí pokrmem...« Apoštol míní: Lépe jest, abys nejedl masa a nepil vína aniž něco činil, co by bylo k urážce bratru tvému.

7. Víra ctí Boha a kotví v Něm. Nectí jenom jeho zaslíbení, ale i jeho přikázání. Všecko Mu odevzdává. »Bez víry nemožné jest líbiti se Bohu.« Nelíbiti se Jemu znamená nebýti s Ním ve shodě; a nebýti ve shodě s Bohem jest hřích.

Křesťanská svornost.

1. K čemu mají silní používatí svých sil? Řim. 15, 1.
2. Jaké naučení o správném chování jest dáno? V. 2. Pozn. 1.
3. Proč to může býti od nás žádáno? V. 3a; Jan 13, 15.
4. Co skutečně postihlo Pána Ježíše? Řim. 15, 3b; Ž. 69. 10. Pozn. 2.
5. Jaký užitek máme ze slova Božího? Řim. 15, 4. Pozn. 3.
6. Proč se nám nemusí nedostávatí trpělivostí a útěchy? Jakou prosbu připojuje apoštol? V. 5.
7. Čím jest nejlépe vyjádřena svornost? V. 6. Pozn. 4.
8. K čemu dále napomíná Pavel? V. 7.
9. Na kterou část života Ježíšova poukazuje apoštol nejdříve? Komu sloužil? V. 8; Mat. 20, 28; Dan. 9, 27.
10. Ke komu se potom Kristus v milosti sklonil? V. 9a; Skt. 13, 46.
11. Jaké svědectví pro přijetí pohanů dává Pavel? V. 9b.
12. Která další předpověď to potvrzuje? V. 10.
13. Které další výroky uvádí? V. 11. 12.
14. Kterou prosbou končí apoštol své důvody? V. 13. Pozn. 5.

P o z n á m k y.

1. Křesťan má svého bližního vzdělávati. Proto dostává darů. (Efez. 4, 12.) Toť jest zákon v království Božím: Každý má své místo; každý působí pro všechny a sám jest od všech posilován a pobádán. K tomu však náleží láska.

2. Slova tohoto žalmu nevztahují se na člověka, nýbrž na Otce. Ukazují, že Kristus, konav dílo Otcovo, vzal na sebe všechny výčitky, které lidé činili Otcí. Slova tato dokazují, že Pán Ježíš neměl zalíbení v sobě.

3. Trpělivost a potěšení písem obživují a posilují naději v

srdcích věřících. »Kteréžkoli věci napsány jsou,« vztahuje se na celý starý zákon, nejenom na proroctví.« (Alford.)

4. »Řídíme-li se naučeními, která jsou nám určitou a srozumitelnou řečí dána v jeho slově, zachováme si jednotu a svornost sboru. Bratří a sestry, dbáte těchto Božích ustanovení? Jste-li čtenáři Bible a činitelé slova? Usilujete o to, abyste podle prosby Kristovy jako jeho následovníci byli jednotní?« (Test. V. 248.)

5. Bůh trpělivosti a potěšení jest také Bohem naděje, neboť všechny naděje pocházejí od Něho. Prání, které zde vyslovil apoštol, jest zároveň zaslíbením Božím. On naplní věřícího všelikou radostí i pokojem a tím jej obohatí nadějí. To všechno se děje skrze Ducha svatého.

Úkol 10. — 6. června. Z. s. 20.03.

Požehnání evangelia ze služby apoštola.

1. Jakého přesvědčení byl Pavel o věřících v Římě? Řim. 15, 14. Pozn. 1.
2. Jak se jim dostalo plnosti všeho dobrého? Efez. 3, 17—19. Pozn. 2.
3. Proč směl Pavel přece požadovati uznání a sluchu? Řim. 15, 15; 1, 5; Skt. 26, 16—18.
4. Jak vyličoval svou úlohu? V. 16.
5. Kterým poukazem chce, aby jeho učení bylo přijato? V. 17.
6. Či působení zvyšuje? O jakém smýšlení to svědčí? V. 18.
7. Na co poukazuje jako na pečeť svého apoštolství? V. 19.
8. Jaké zvláštní znamení mělo jeho apoštolství? V. 20. Poznámka 3.
9. Na které místo Pisma odvolával se Pavel? V. 21.

10. Čeho příčinou byla tato práce? V. 22.
11. Čím zapuzoval podezření, že by na ně byl zapomínal? V. 23.
12. Jaký byl základní jeho úmysl? Jakou důvěru skládal ve věřící v Římě? V. 24. Pozn. 4.
13. Proč nemohli očekávat, že by přišel brzo? V. 25. (Skt. 19, 21; 20, 22; 24, 17.)
14. Proč chtěl do Jerusalema? V. 26; 2. Kor. 9, 1. 2.
15. Jaké svědectví dal o dárcích? Co mohli římsí čísti mezi řádky? V. 27; 1. Kor. 9, 11; Pozn. 5.
16. Co zamýšlel Pavel po návštěvě v Jerusalemě? V. 28.
17. Čím chtěl ještě více probuditi jejich touhu? V. 29.
18. Oč prosil? V. 30.
19. Co mělo býti předmětem jejich proseb? V. 31.
20. Kdo měl míti prospěch z modliteb? V. 32.
21. Jakou prosbu připojil? V. 33. Pozn. 6.

P o z n á m k y.

1. Pisatel spěje k ukončení. Nyní používá naučení a zásad, které dal. Cesta spasení jasně zazářila věřícím v Římě i nám... Zbývají ještě závěrečná slova misionářova jednotlivým osobám a velká úloha jest dokončena.

2. »Apoštol zde svědčí o moci kříže, jak ji zakusil sám ve svém životě; znamenalať pro něho změnu života. Jeho dřívější život byl ukřížován a začal život nový, prýstící z přijetí života Ježíšova a rozvinutí jeho působnosti, který podle Jan 4, 14 jest v něm pramenem.« (F. B. Meyer.)

3. Pavel očekával, že Bůh se k jeho práci přizná. On chtěl a směl mluvit jenom o své práci a nikoli o práci jiného. (V. 18.) Položil základ, jenž jest Kristus. (1. Kor. 3, 11.)

4. Pavel měl Řím opravdu uzříti. Ztrávil tam dva roky utrpení i radostí, plné překážek a předivných příležitostí. On však neviděl, co jej ještě od toho oddalovalo. Jako Pavlovi, vede se

všeobecně i nám, neboť nevíme, co nás potká. Pro něho, jakož i nám jest lépe jíti temnotou s Bohem nežli sami jíti ve světle.

5. Časných požehnání váží si svět mnohem více nežli duchovních. Časné však hyne, ale duchovní jest věčné. Kéž jsou Boží dary mnohem více oceněny! Potom bude také shledáno, že jejich rozmnožením bude více prospěchu i z časných.

6. Boží dítky v nepokojném Římě potřebovaly pokoje. My v tomto nepokojném světě potřebujeme vždy »pokoj Boží«. Pokoj jest dědictví, které zanechal Vykupitel svému lidu na zemi. (Jan 14, 27.)

Úkol 11. — 13. června. Z. s. 20.08.

Poručení a pozdravy.

1. Kterou sestru poroučel Pavel sboru v Římě? Řim. 16, Poznámka 1.
2. Jaký důvod uvádí k svému přání? V. 2. Pozn. 2.
3. Které pracovníky jmenuje? Jaké čestné jméno jim dává? V. 3. Pozn. 3.
4. Proč jim děkuje? Kdo také byl pohnut k díku? V. 4.
5. Proč jest uveden Epénet? Komu dále děkuje apoštol? Co jest uvedeno o jeho příbuzných? V. 5—7. Pozn. 4.
6. Které osoby potom pozdravuje? V. 8—15. Pozn. 5.
7. Jak může býti pěstována bratrská láska? V. 16. Pozn. 6.
8. Oč prosil Pavel? V. 17.
9. Jak lze poznati falešné proroky? V. 18.
10. Co přiznával Pavel sboru v Římě? V. 19a. Pozn. 7.
11. K jakému napomenutí cítil se povinován? V. 19b. Pozn. 8.
12. Kterým zaslíbením je povzbuzoval? V. 20a. Pozn. 9.
13. Čím končil Pavel tento odstavec? V. 20b.

P o z n á m k y.

1. Cenchrea byl východní přístav korintský, vzdálen od města asi 15 km. Zdá se, že za doby apoštola bylo to dosti důležité město. Féba byla služebnice neboli diakonka v Cenchreii. Lze ji pokládati za doručitelku listu.

2. »Abychom zachovávali přikázání Boží, musíme činit dobré skutky, cvičiti se v sebezapírání, býti obětaví a hotoví i k jiným dobrodiním; nikoli proto, že dobré skutky samy mohly by nás zachrániti, ale proto, že bez nich nemůžeme býti zachráněni. Když jsme vykonali všechno, co jsme mohli, máme přece vždy říci: Učinili jsme jenom svou povinnost a jsme neužiteční služebníci, kteří nejsou hodni nejmenší přízně Boží. Kristus musí býti naši spravedlností a korunou naší radosti.« (Test. 3, 526.)

3. Priscilla a Akvila byli zdatnými pomocníky při zvěstování evangelia z řad církve. Zdá se, že Priscilla měla více zásluh, proto jest asi její jméno uvedeno napřed. Pavel se s ní seznámil v Korintu. (Skt. 18, 2.) Pocházeli z Pontu a s Pavlem šli do Efezu. Tam poučovali Apola. Potom přesídlili do Říma a později se vrátili do Efezu. V Římě založili sbor, který se shromážd'oval v jejich domě.

4. O těchto nevíme nic více, nežli že jsou zde od apoštola uvedeni. Je dobré věděti, že Pavel měl v Římě příbuzné, kteří poselství spasení přijali dříve nežli on a tím se seznámili s apoštolem.

5. O těchto křesťanech nevíme nic, než že Rufus je pokládán za syna Šimona Cyrenenského. (Mark. 15, 21.) Zdá se, že tak matka Rufova byla Pavlovi jako matka, jedna z matek, které poznal při následování Krista. (Mark. 10, 29. 30.) Kdyby pracovníci Boží zde byli neznámi, přece jsou zapsáni v nebesích. Vypsání těchto jmen svědčí, jak velice si Pavel vážil svých pomocníků.

6. »Svatý polibek, při čemž jen muž s mužem a žena s že-

nou se políbili, byl v prvním křesťanstvu nejvyšší známkou čisté lásky vespolek.»

7. Řím byl tehdy střediskem světa. Rychleji nežli odněkud jinud rozšířena byla zpráva do všech končin říše. Vnější sbory se zvláště zajímaly o věřící v stínu paláce římského vládce, chtěje o nich slyšeti.

8. Apoštol nechtěl, aby zakoušeli zlé, nýbrž aby o něm co nejméně zvěděli. Není třeba napřed znáti falešné, chceme-li poznati pravé; ale pravé musíme znáti, abychom nepravé mohli poznati.

9. Zde jest obnoveno zaslíbení, které bylo dáno před 4.000 léty. (1. Mojž. 3, 15.) Panství zlého bude brzy náležitě minulostí. Soužení jsou časná a lehká, sláva jest věčná a nesmírně veliká.

Úkol 12. — 20. června. Z. s. 20.12.

Požehnání a chvála.

1. Čím chtěl Pavel upevniti společenství rozptýlených bratří? Řim. 16, 21. *Právou a láskou*
2. Kdo dále ukazuje pozdravem, že souhlasí s obsahem psaní? V. 22. *Zdravím přátel bratří*
3. Kdo ještě pozdravoval? V. 23. Pozn. 1.
4. Od koho měli přijmouti hlavní pozdrav? V. 24.
5. Pavel děkuje a chválí Boha. Zač nejprve? V. 25a.
6. Proč jest kázání evangelia hodno úcty? V. 25b.
7. Z čeho lze poznati celou hloubku tajemství? V. 25c. Poznámka 2. *Podle přirovnání od čarů věrných skřítelů*
8. V jakém smyslu zůstalo evangelium tajemstvím? Efez. 3, 5. 6. Pozn. 3.

9. V jakém stavu byli pohané? Efez. 2, 12.
10. Kdy bylo tajemství zjeveno? Od koho to bylo předpověděno? Řím. 16, 26a.
- 11 V kom se to stalo? Jan 1, 14.
12. Na čí rozkaz? Řím. 16, 26b.
13. Jaký jest účel a cíl kázání evangelia? V. 26c. Pozn. 4.
14. Jak je to každému možno? Gal. 5, 6; 1. Jan. 5, 3.
15. Co oznámil Bůh posláním svého Syna? Čím proto končí Pavel svůj list? Řím. 16, 27.
16. Uvažuj o významu posledního slova? Pozn. 5.

P o z n á m k y.

1. O Gáiovi jest zmínka také v 1. Kor. 1, 14, jakožto od Pavla pokřtěného. Slovem »hospodář« lze také vyrozumívati pokladník nebo komorník. Z toho můžeme usuzovati, že poselství spasení přijato bylo i od zástupců úřadů. (Meyer.)

2. »Myšlenka o našem vykoupení nebyla něco nového; nevznikla teprve po pádu Adamovu. Ona jest »zjevení tajemství, od časů věčných tajeného'. Jím oznámil Bůh zásady své vlády od věčnosti. Od počátku věděl již Otec i Syn o pádu satana a prohřešení se člověka chytrostí svůdcovou. Předvidal-li Bůh hřích, nebylo to přece jeho přání. Proto učinil neprodleně opatření, aby bylo zabráněno hrozným následkům.« E. G. W.

3. »Známost vykoupení jest nad všecky známosti; je to známost, kterou se zabývají andělé i všecky bytosti nepadlých světů; která zaujímá pozornost našeho Pána a Spasitele, která bude předmětem uvažování vykoupených Božích po všecky věky.« (Erziehung 128.)

4. Poslušnosti jest cílem poselství spasení. »Poslušenství víry« t. j. poslušnost dítěte Otce, který jest hoden milování. Nevzbuzuje-li poselství spasení takovouto víru, minula se cíle. Ale, díky Bohu, to se nestane.

5. Amen znamená »Ano«, »opravdu«, »jistě«. Je to hebrej-

ské slovo, kterýmž se označuje něco určitého, jistého. Je to zdůraznění vysloveného. Kéž všechno, co Bůh tímto dopisem obmyslel, je také v Kristu v nás uskutečněno. Neboť všechna »zaslíbení Boží v něm jsou: Jest i Amen.« 2. Kor. 1, 20.

Úkol 13. — 27. června. Z. s. 20.13.

Opakování.

1. V čem záležela veliká chyba Židů? Jak lze dosáhnouti ospravedlnění? Co způsobuje živou víru? Řím. 10.
2. Čeho jest důkazem obrácení Pavlovo? Proč Bůh dopustil pád jeho lidu? Řím. 11, 1—18.
3. Vysvětlí použitého obrazu o olivovém stromu! Kdo jest všecken Izrael? Jakou smlouvu s ním učinil Bůh? K čemu se cítil Pavel puzen? Řím. 11, 19—36.
4. V čem záleží rozumná služba Bohu? Jaké dary dal Bůh své církvi? Jak jich má býti použito? Řím. 12, 1—8.
5. Jaký požadavek dává Pavel lásce? Jmenuj některá pravidla křesťanského života! Řím. 12, 9—21.
6. Jaké stanovisko máme zaujímati k vrchnosti? Kterými slovy jest naznačena naše povinnost poddání? Čím máme vyjádřiti, že chápeme význam doby? Řím. 13.
7. Jakými pocity mám se nechat vésti i při věcech dovolených? Jaké chování se jest naprosto hodné zavržení? Či jest soud? Řím. 14, 1—13.
8. Jak nám Bůh naznačil, co máme pokládati za čisté a za nečisté? Jakou důležitost mají pokrmy a nápoje na cestě k Bohu? Či hlas musí rozhodovati? Kdy již jest nějaký čin hříchem? Řím. 14, 14—23.
9. K čemu mají silní u víře používati svých sil? Kdo jest v

tom nejlepším příkladem? Na jakém smýšlení ve sboru nejvíce záleží? Řím. 15, 1—13.

10. Čím se cítil Pavel povinen i k římským? S jakým úspěchem konal své poslání? Proč chtěl jít do Říma? Jakou prosbu měl ke sboru v Římě? Řím. 15, 14—33.

11. Co tvoří velkou část 16. kapitoly? Jmenuj některé osoby, které Pavel poroučel! Před jakými členy varoval? Řím. 16, 1—20.

12. Co obmyslel Pavel vyřizováním tolika pozdravů? Čím ukončil svůj dopis? Jak dalece mohla tato chvála posílit věřící? Řím. 16, 21—27.

Rozdělení.

1. Pád Izraele. Pravá cesta. Zaslíbení všem. Misijní otázka. Řím. 10, 1—21.
2. Ostatky. Zavržení Izraele. Přijetí Izraele. Olivový strom. Nesmírná hloubka bohatství. Řím. 11, 1—36.
3. Rozumná služba Bohu. Údy jednoho těla. Život křesťanský. Řím. 12, 1—21.
4. Věřící a vrchnost. Hotovost v době skonání. Řím. 13, 1—14.
5. Pokárání soudících. Náš vliv. Konečný soud. Varuj se pohoršení! Řím. 14, 1—23.
6. Pomoc jiným. Pavlova práce v nových polích. Pohané stávají se dlužníci. Řím. 15, 1—33.
7. Pozdravy spolupracovníkům. Výstraha před rozkolem. Poslušenství víry. Požehnání. Řím. 16, 1—27.

